

* * *

Поглянь і глянь: з-за весен зими стали.
Настав той день, я думав — промине.
Осінніми імливистими устами
Не бий, не різ, не дорізай мене.

Дивись: моря. Дивись: мій погляд — поле.
В легкій руці легке перо ячить,
І степ за полем, щастя попід бодем,
Попід тихеньким бодем, що мовчить.

Не йди, а глянь. Дивись, пошерхотіли
З осінньої нетихої плавби
Очерети. Очерети вчамріли.
Люби мене. Нікого не люби.

1982

* * *

Цю жінку я люблю. Така моя печаль.
Така моя тривога і турбота.
У страсі скінчив ніч і в страсі день почав.
Від страху і до страху ця любовта.

Аби ще в жнива — то було б іще...
Але ж ні жнив, до жнив, до них далеко...
Цю жінку я люблю, і цю любов-лелеку
Не радістю вкриваю, а плачем.

Воно мені, мабуть, так мало бути.
Мабуть, воно так сказано мені.
Бо так вже склалось — не забудь, не збути,
Не призабути навіть уві сні.

Як чорний чай, як чорний чай Цейлону,
Мені це літо впало у лиман...
Цвів молочай. Посічкану солому
Везли з гарману — даленів гарман...

1964

* * *

Коли моя рука, то тиха, то лукава,
В промінні сну торкнеться губ твоїх
І попливе по шиї і небавом
З плеча на груди, із грудей до ніг...

Коли твоя рука, солодка, ніби слава,
Червоноооким пальчиком майне
В лимонній тиші і коли мене
У темну глибину повергне темна слада —

У білій лодії тоді ми пливемо
По водах любощів між берегами ночі:
І голоси у гніздах ластівочі
Стихають тихо... Золоте кермо

Заснулої хмарини понад полем,
І спить рука в руці, і на щоці
Краплина щастя, виказана болем,
До ранку світиться...

1965

* * *

Над Чернівцями вороняччя,
Над Чернівцями голуби,
І поетичним щастям плаче
Михайла погляд голубий.
І сміх, і шепіт серцю милий,
Гуцулки погляд чорнокрилий,
Як птича тінь! Небесна тінь!
Під небом зустрічі й розлуки
Карпатських вин таємні руки
Нам загойдали далечінь.
І час гойдається, і гори,
І день, і ніч, і щастя й горе —
Чи не гойдаємось і ми?
В зіницях просторінь безмежна,
Як світ у птиці під крилом,
І — качка дика, обережна —
Нога гуцулки під столом...

1957

* * *

Я тій сльозі сказав: не йди.
Я тій сльозі сказав: сиди.

Сиди, не плач, моя сльоза,
Сиди, не плач, як я сказав.

А ти заплакала й пішла,
І чорним цвітом підійшла...

Усе лишилось, як було:
Порепане моє чоло,

Та затверділий біль в очах,
Та той вогонь, що не дочах.

Лише слова, колись легкі,
Сьогодні змерзлі і гіркі.

1965

* * *

Не руш мене. Я сам самую.
Собі у руки сам дивлюсь.
А душу більше не лікую.
Хай погиба. Я не боюсь.

Переживу. Перечорнію.
Перекигичу. Пропаду.
Зате — нічого. Все. Німію.
Байдужість в голови кладу.

Одне я хочу: старій швидше,
Зів'яльсь очима і лицем,
Хай самота тебе допише
Нестерпно сірим олівцем.

Погасни. Змеркни. Зрабся. Збийся.
Збалакайся. Заметушись.
Офіціантським жестом вмийся,
Але — сльозою не молись.

Не — відбувалось. Не — тремтіло.
Не — золотіло. Не — текло.
Не — полотніло. Не — біліло.
Не... — Господи!.. — не — не було!..

Як танський фарфор — все минає:
Корою, снігом, рукавом...
Лише бджола своє співає
Над малиновим будяком.

1972

КІНОТРИПТИХ

1

Ти зла, як дика груша при дорозі,
Ти відьма мого серця. Я — тиран,
А ти мільйон тиранів. І невдовзі
Приглянувсь я: за планом виник план.

Твій крупний план — неспинена і рвійна
Хурделиця краси, аж п'юміль по кістках.
Середній план твій — радість мого мрійва.
Загальний план твій — діти на руках...

2

Триста ночей я губами квітчав
Твою сірооку голову.
Триста ночей я страждав і мовчав,
Повен бажань і голоду.

Триста розлук поміж нами було,
Триста прощань поміж нами.
Триста небес понад нами сплигло —
Сонце закрили плями.